

на. Колкото пѣти Пикильо са намѣряше на тѣзи сцени, той сѣкогы заплакваше, треперяше и викаше, а тѣ си помръдвахъ раменѣтъ, подигравахъ го и захваляхъ и одобрявахъ туй което на него произвеждаше ужасъ. Трѣба да исповѣдамы, че за дѣте което еще не може да различава доброто отъ злото, и нема кой да го ръководи въ тъмнината, чудовищныйтъ този разбойническый вертепъ бѣше предтеча на пѣкъла.

Но на Пикильо бѣ запретено да излѣзва отъ него; тѣй бѣше му заповѣдалъ капетанинтъ, и тежко и горко на престѣпницѣтъ на заповѣдитъ му! Пикильо са убѣди въ туй скоро отъ една домашна сцена, на която са намѣри очевидецъ.

Жуанъ-Батиста имаше сжджкъ съ превѣсходенъ ромъ, проведенъ безъ сумнѣніе отъ нѣкой пріятель житель на Ямайка, който много кжташе. Но като го пазяше само за себеси, съгледа че му го крадѣли отъ кого? отъ Жуана Батиста! крадецътъ бѣше единъ младъ циганинтъ, на има Пако, другарь и новъ ученикъ. Той, вѣренъ на старитъ си навицы, не склоняваше да са лишн отъ праотеческытъ си способности, и освѣнъ туй обичаше рома. Едва бѣ оттулил едно стъкло отъ което предложи малко и на Пикильо, който са отрече, и ето ти капетанинтъ.

« Какво правишъ тамъ?

— Пѣж за здравѣто ти, капетане!

— Но ромътъ е мой.

— Сичко е общо споредъ законытъ ни!

— Но законътъ казва че трѣба да ма слушаешъ.

— Че ако нѣкога та не послушамъ случайно единъ пѣтъ? отговори Пако усмихнжтъ.

— Тогасъ не ще имашъ възможность да го повторншъ » рече спокойно Валсейро, и като измжкнхъ пищова изъ пояса си грѣмнж.

Циганинтъ паднж а Пикильо страшно извика.

« Що е? рече капетанинтъ като са обърнж, не обичамъ викове »

И като видѣ горкото дѣте че треперяше: